

HET VERKEERDE KIND

M.J. Arlidge bij Boekerij:

De Helen Grace-serie:

Iene miene mutte

Piep zei de muis

Pluk een roos

Klikspaan

Naar bed, naar bed

Wie niet weg is

Klein klein kleutertje

In de maneschijn

Nog lange niet

Niemand zeggen

Twee kleine visjes

Kom eens gauw

Leef je nog?

Oog om oog

Kom je spelen?

De Crime Writer's Room:

De laatste steen (met Steph Broadribb)

Het verkeerde kind (met Julia Crouch)

M.J. Arlidge en Julia Crouch

Het verkeerde kind

Een moeder met een duister geheim.
Een dochter met een dodelijk dilemma.

Vertaald door Harmien Robroch

ISBN 978-90-492-0590-4
ISBN 978-94-023-2496-9 (e-book)
ISBN 978-90-528-6816-5 (audio)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Wrong Child*
Vertaling: Harmien Robroch
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: © Wil Immink Design/Istock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Weesp

© 2024 M.J. Arlidge en Julia Crouch
First published in Great Britain by Orion Fiction,
an imprint of The Orion Publishing Group Ltd
© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Frank,
het juiste kind

1

De eerste echt warme avond van het jaar en de zon is nog net zichtbaar, hij hangt laag boven Greenham Common. Jenna Star zit op het trapje van de caravan en blaast magische rook uit, terwijl ze de joint aan Gaz geeft die een trede boven haar zit. Ze leunt achterover tussen zijn benen en haar parfum, een imitatie van *Comme des Garçons*, dwarrelt omhoog.

Ze voelt zijn waardering tussen haar schouderbladen.

Ze kijken hoe Willow, Tiger en Moon de honden aan hun intensieve training onderwerpen, ze laten ze door hoepels springen en doen andere kunstjes met ze. Hun nieuwste stunt is dat de dieren de kleine Moon voorzichtig omverduwen bij het commando 'duw' en boven op hem gaan liggen bij het commando 'lig', zodat hij niet meer overeind kan komen. Moons grote broer Tiger, die ervan droomt om leeuwentemmer te worden, vindt dat té grappig. De honden hebben ook plezier en weten het ondanks hun onstuimigheid nog net speelt te houden. Ze kennen hun mensen en zouden hun nooit iets aandoen, hoe wild ze ook spelen. Grote zus Willow kijkt toe en zorgt ervoor dat het niet uit de hand loopt. Verstandige Willow.

'Vond je de dal lekker?' vraagt Gaz.

'Mmm.' Hij was wel oké. Jenna houdt niet echt van eten.

'Hij smaakt altijd lekkerder als je hem langzaam boven de vlammen gaart,' zegt hij.

Ze leunt naar voren en kijkt naar het vuur. ‘Er moet nog wat hout op.’

Hij stapt over haar heen en loopt naar de houtstapel die hij en Willow vorige week hebben gehakt en opgestapeld, kiest een paar stammetjes en gooit ze op het vuur, waardoor de vonken in de schemering omhoogvliegen.

Tiger joelt en slaat met zijn vuile tienjarige knuisten naar de vonken. Hij is gek op vuur. Als Jenna er niet van overtuigd was dat hij liever dood zou gaan dan niet naar haar te luisteren, zou ze zich zorgen maken om de veiligheid van de familie Star.

Ze draait zich om en kijkt naar Nomad, die oplicht in de gloed van de vlammen en de ondergaande zon. Ze heeft de caravan twee jaar geleden gekocht. Het is een schitterend ding – een vintage model uit 1967 met uitschuifbare zijpanelen. Ze heeft het interieur aangepast, van het synthetische beige – een kleur die ze verafschuwt – naar bohemienachtig dieproud: allemaal oude Perzische tapijten, Turkse kussens, planten en alles wat je maar nodig hebt voor decadent comfort. Ze heeft zelfs een houtkachel en een fatsoenlijke douche met handgemaakte tegels geïnstalleerd. Alles in Nomad is gekregen, geleend of gestolen. Heel anders dan haar eerste caravan, een krakkemikkige, oude, goedkoop omgebouwde paardentrailer die ze zichzelf had toegeëigend omdat ze vond dat Spider, een man met wie ze zestien jaar geleden een paar maanden een relatie had, hem haar verschuldigd was. De man was saai, waardeloos in bed en verdiende het om zijn huis kwijt te raken. Bovendien had ze een snelle aftocht moeten blazen – niet voor het eerst en zeker ook niet voor het laatst – en de trailer was haar enige optie.

In de tussenliggende jaren zijn er veel caravans en nog veel meer mannen geweest, maar net als Nomad is Gaz een aanzienlijke stap vooruit. Hij is niet behept met Spiders twee zonden en daarom verdient hij nu al zes jaar zijn plek onder de dierenhuiden op Jenna’s grote bed.

Hij is ook nog eens niet onaardig om naar te kijken met zijn halflange opgeschoren haar waaronder zijn spinnenwebtatoeages zichtbaar zijn en zijn lijf, gespierd van het harde werk dat hij in hun leven stopt. Gaz schenkt nog een glas rode wijn voor haar in en gaat weer achter haar zitten.

‘Stop, allemaal!’ Willow wijst naar de horizon, waar de borstelige heide de lucht ontmoet. ‘Zeg dag tegen de zon.’

Het gejoel stopt. De honden gehoorzamen en blijven stil zitten. Willow begint een krachtige aanwezigheid te worden. Jenna zal dat in de gaten moeten houden. Alle vijf Stars – Gaz is erelid zolang hij aan het firmament blijft – kijken hoe de grote oude vuurbal achter de bomen en silo’s verdwijnt.

Er gaat gejuich op, niet alleen van de Nomad-crew maar ook van de andere mensen die in een stuk of vijftien caravans op het terrein wonen, een weiland dat voor de boer op deze manier kennelijk winstgevender is dan er iets op te verbouwen, wat niet veel zegt, want het kost geen drol om hier te staan.

De Stars staan hier nu bijna twee jaar, wat misschien wel lang genoeg is, denkt Jenna. Ze strekt haar mooie, lange benen, haar hele een meter vijfentachtig, en bewondert haar strakke blote buik die zichtbaar is tussen haar bandeautop van Indiase zijde en de lange wikkelrok die ze tijdens haar laatste uitje naar Liberty heeft gejat. Niet slecht voor een moeder van drie.

Ze lacht.

‘Waar lach je om, schat?’ vraagt Gaz.

‘Niets,’ zegt ze. ‘Nou ja, ik vind het gewoon heerlijk om te zien dat mijn kinderen naar de zon kijken in plaats van naar stomme schermpjes.’

‘Omdat je ze geen keus laat, schat.’

‘En dat is goed.’

‘Dat is geweldig.’

‘Ik ben een geweldige moeder.’

‘De beste die er is.’

Zachtjes klemt hij zijn dijnen om haar heen en ze wrijft met haar schouders tegen hem aan.

De kinderen pakken hun hondentraining weer op. Er is hier geen bedtijd. Als ze moe zijn, gaan ze zelf naar bed. Zelfs kleine Moon, die nog maar vijf is, al heeft ze opgemerkt dat Willow tegenwoordig voorstelt dat hij maar naar bed moet als hij vervelend begint te worden. Soms leest ze hem zelfs, als een Normaal kind, voor uit de kleine verzameling kinderboeken die ze in de caravan hebben.

Niet dat Jenna boeken goedkeurt. Ze zijn per slot van rekening alleen maar onderdeel van het Systeem. Ze heeft haar kinderen nooit blootgesteld aan school. In plaats daarvan geeft ze hun vrijheid, het grootste geschenk waar een kind van kan dromen. Haar kinderen zijn altijd het wildst, het brutaalst, het slimst. En toch hoeft ze maar met haar vingers te knippen of ze doen wat zij zegt.

Net als de honden.

‘Ik ben trots op jullie,’ zegt ze, en ze pakt de joint uit Gaz’ ruwe vingers.

Moon laat zich niet meer omverduwen door de honden, komt naar haar toe en geeft haar een kneepje in haar knieën.

‘Ik hou van je, mama,’ zegt hij.

Ze woelt door zijn wilde haren. ‘Ik hou van jou, schat.’

Gerustgesteld speelt hij weer vrolijk verder met zijn broer en zus. Jenna veegt met haar blauwe gelnagel wat strootjes weg die hij op haar rok heeft achtergelaten en slaakt een zucht van genot.

Het is een beladen geluid, bedoeld om Gaz’ aandacht te trekken. En als op commando voelt ze opnieuw zijn waardering stevig tegen haar rug.

Er is slechts één slang in dit paradijs.

En die komt voort uit gesprekken die ze de laatste tijd met Willow heeft. De kinderen slapen achter een gordijn in drie stapel-

bedden in een van de uitschuifdelen van de caravan. Dat heeft tot nu toe altijd prima gewerkt omdat ze op die manier aan het eind van de avond in hun eigen hoek liggen en Jenna en Gaz de rest van de caravan voor zichzelf hebben. Maar de laatste tijd klaagt Willow dat ze te groot is voor het stapelbed. Gisteren nog liet ze Jenna zien dat ze niet meer languit kan liggen en met opgetrokken knieën moet slapen.

En dus heeft Jenna besloten dat Willow de bank helemaal voorin kan nemen, die je kunt uitvouwen tot een tweepersoonsbed. Dat is ook wel een logische stap, want Willow is tegenwoordig meestal de laatste die gaat slapen, en Jenna en Gaz hebben de caravan toch niet meer voor zichzelf. Ze zal een gordijn voor Willow ophangen, zodat ze wat privacy heeft, als ze dat fijn vindt.

Wat Willow het liefste zou willen, en ze kan de laatste tijd over niets anders praten, is haar eigen *bender*. Voor tieners binnen de gemeenschap die graag wat privacy willen hebben, is het gebruikelijk om een eigen constructie te hebben: een bender gemaakt van takken en zeildoek, of een eigen caravan. Hope van hiernaast heeft er net een gekregen van haar excentrieke, toegewijde moeder, en Willow heeft het idee waarschijnlijk van haar.

Maar Jenna vindt het geen fijn idee, want buiten de caravan heeft ze totaal geen zicht op wat Willow 's nachts uitspookt. Ze is een mooi meisje, niet zo mooi als Jenna toen ze zestien was, maar ze heeft van haar moeder geleerd wat stijl is en weet er wat van te maken.

Gaz laat zijn hand zakken, schuift hem onder haar bandeautop en legt hem op haar kleine, volmaakt gevormde borst. Ze beweegt haar schouders weer, zodat ze tegen de binnenkant van zijn dijen wrijven.

De kinderen spelen verder. Ze heeft hun geleerd zich niet te schamen voor wat volwassenen met elkaar doen. Het valt ze eigenlijk niet eens op. Het is niet zo dat ze niet doorhebben wat er

's nachts in de slaapkamer gebeurt. Niet elk detail, natuurlijk. Dat zou niet goed zijn. Maar Jenna kan onmogelijk stil zijn tijdens het vrijen. Vooral met Gaz, die ze goed heeft onderwezen. Het is per slot van rekening de natuur, en de enige manier waarop mensen er vroeger in slaagden om vijftien, zestien kinderen te krijgen terwijl het hele gezin in één kamer sliep.

Ze slaakt een zucht van genot bij de gedachte aan wat straks gaat komen.

Maar de slang keert terug en wikkelt zich rond haar gevoel van tevredenheid. Nu Willow op de bank slaapt, is er een bed over, een leeg nest in Nomad.

Het is niet zo dat ze vijftien of zestien kinderen wil, maar nog eentje erbij zou geen kwaad kunnen. Dan zou haar leven compleet zijn. Haar geluk constant. Haar verlangen bevredigd.

Ze draait zich om en zet haar ellebogen op Gaz' knieën. 'Ik wil nog een baby.'

'Ho even,' zegt Gaz.

Hoewel de gedachte al een tijdje suddert, zegt ze het voor het eerst hardop tegen hem. Ze brengt haar hand omhoog en vlecht haar vingers door zijn mooie haar. 'Eentje nog.'

Hij fronsst zijn wenkbrauwen. Maar hij heeft haar nog nooit iets ontzegd en dus weet ze dat dit niet meer dan een formaliteit is, een spel dat hij moet spelen om zichzelf het gevoel te geven dat hij enige zeggenschap in de kwestie heeft.

Zachtjes trekt ze zijn gezicht naar het hare. 'En dat is de laatste,' fluistert ze zachtjes in zijn oor. 'Daarna niet meer.' Haar tong volgt haar woorden.

Dat vindt hij heerlijk. Hij zucht en huivert.

Achter haar roepen de kinderen luider, de nacht valt, het vuur knettert.

'Het zou absoluut de laatste zijn?'

'De allerlaatste.' Ze legt een hand op zijn kruis.

‘Dus dan neem je afscheid van Daisy.’

Ze trekt zich terug. ‘Wat?’

‘Als je meent dat dit de laatste wordt, dan neem je afscheid van Daisy.’

Ze glimlacht. Hij is slimmer dan ze soms denkt. Maar ze wil liever nog een baby dan dat ze Daisy houdt. En het zal een grootse symbolische daad zijn, een laatste afscheid van haar jeugd. Sommige mensen zijn ervan overtuigd dat ze in het verkeerde lichaam zijn geboren, maar Jenna is dol op haar lijf. Waarom ook niet? Nee, ze is in het verkeerde gezin geboren, in het verkeerde huis.

Zij was het originele wisselkind.

‘Goed,’ zegt ze. ‘Dan neem ik afscheid van Daisy.’

Hij knikt. ‘Mooi.’

Ze staat op en pakt zijn hand. ‘Kom, dan gaan we Dat Bijzondere doen.’

Hij kijkt haar met zijn warme, bruine ogen aan. Dat Bijzondere is een zeldzame traktatie voor hem.

‘Willow, jij brengt de jongens straks naar bed,’ zegt Jenna zonder omkijken. Ze gaat Gaz voor naar de dierenhuiden op haar bed.

Als een hond loopt hij achter haar aan.

2

Drie weken later

Donderdag

Sarah is bang dat haar zoogkompresen bijna vol zijn. Straks kan haar laatste goede blouse, de roodgeblokte Vivienne Westwood die ze bij TK Maxx heeft gekocht, ook alweer in de was.

Max ligt nog steeds te dreinen in zijn kinderwagen, hij slaat met zijn knuistjes in zijn wantjes, schopt met zijn beentjes. Maar hij huilt in elk geval niet meer, en de boze blikken om hen heen in de Zizzi Newbury nemen af.

Maar ze zweet nog steeds.

Lisa houdt een ingewikkeld verhaal over wat Robert laatst op haar werk tegen haar zei en dat het op het enge af was. Maar goed, alles wat Robert tegen vrouwen zegt is meer dan eng. Niet dat Sarah zich daar nog langer zorgen om hoeft te maken.

‘Ik ga niet terug,’ zegt ze opeens uit het niets, waarmee ze Lisa’s verhaal onderbreekt.

‘Wat?’ vraagt Lisa.

‘Max is ziek. Ik kan niet meer aan het werk. Ik moet voor hem, Hannah en Tom zorgen.’

‘Is hij ziek?’ vraagt Lisa, met een vork vol linguine met garnaal halverwege haar mond.

‘En aan Jake heb ik werkelijk niets.’ Sarah kijkt somber naar haar bord, waar een enorme portie zeslaagse lasagne op ligt. Vandaag gaat ze haar babyvet niet kwijtraken.

‘Wat is er met hem?’

‘Hij heeft het te druk met het zorgen voor andermans kinderen om tijd door te brengen met zijn eigen –’

‘Met Max, bedoel ik.’

‘Hij deed alsof de functie van conrector alleen maar positief zou zijn – meer geld, minder huiswerk om na te kijken...’

‘Sarah, wat is er met Max?’

Sarah slaakt een zucht, legt haar vork neer en staart in de verte. ‘Neonatale diabetes.’

Lisa kijkt naar Max, die nog steeds tegen de slaap vecht. ‘Maar daar kunnen ze iets aan doen, toch?’

‘Dat weten ze niet.’ Sarah wil er niet meer over praten, ze moet het steeds weer opnieuw aan zo veel mensen uitleggen. Ze geeft Lisa de folder die de specialist haar vanmorgen heeft gegeven.

Lisa neemt een grote slok sauvignon blanc en kijkt met samengeknepen ogen naar de folder. ‘Wat houdt de behandeling in?’

‘Veel controles. En hij moet elke dag medicijnen hebben.’

‘Hij groeit er toch wel overheen?’

‘Dat weten ze niet.’

Lisa geeft de folder terug. ‘Mijn neef heeft diabetes en met hem gaat het prima.’

‘Neonatale diabetes is wat anders. Max kan zijn bloedsuikerspiegel niet reguleren, maar hij kan ook een leer- en ontwikkelingsachterstand oplopen.’

Lisa leunt over tafel en pakt de hand van haar vriendin vast. ‘O, Sarah.’

Sarah weerstaat de neiging om haar vingers weg te trekken. ‘Ze

weten het niet zeker. Kennelijk kunnen ze hem alleen maar steeds opnieuw testen. En testen en testen.’ Sarah kijkt naar haar zieke baby en zucht. Zijn geboorte – nee, haar zwangerschap – was als een bom die in haar leven ontplofte. ‘Ik heb echt nergens meer tijd voor.’

‘Nou, je ziet er in elk geval goed uit,’ zegt Lisa, en ze pakt haar vork weer.

‘Ik zie eruit als een zak stront.’

‘Niet waar. Je straalt. Het moederschap past bij je.’

Met andere woorden, ze is dik. Sarah is bijna in tranen. ‘Maar ik zou zo graag weer aan het werk gaan.’

‘Het is op dit moment afschuwelijk op kantoor, echt waar. We hebben tien opdrachten bij zes verschillende ontwikkelaars, allemaal met een deadline in de komende paar weken. De cliënten gaan stuk voor stuk voor rustig en neutraal, maar elke modelwoning moet wel anders worden.’

Sarah probeert te glimlachen, maar het is geforceerd. ‘Hoeveel tinten beige zijn er?’

‘Vertel mij wat. Echt, je mist niets.’

Maar Sarahs gedachten maken overuren, ze bladert in haar hoofd door staalboeken, haalt plaatjes van websites, stelt moodboards samen. Ze ziet voor zich hoe haar leven er een jaar geleden uitzag, voordat ze voor de derde keer met zwangerschapsverlof ging, in haar chique Hobbs-jurk en op hakjes, achter haar Mac in het schone witte kantoor. Alles zo geordend, de opdrachten zo afgebakend.

Nu bestaat haar leven uit t-shirts met bananenvlekken, poepluiers, volle po’s, eindeloze bordjes snacks voor Hannah en Tom, nooit eens iets kunnen afmaken, nooit genoeg slapen, nooit eens vijf minuten voor zichzelf om te douchen of te plassen. Haar makeuptas vol Bobbi Brown-producten ligt ergens ongeopend op een ladekast in haar slaapkamer onder stapels en stapels wasgoed die

gesorteerd, opgevouwen en opgeborgen moeten worden. En nu deze nieuwe baby die altijd maar huilt en huilt en een constante zorg is. Heeft hij pijn? Heeft hij honger of dorst, is hij moe? Krijgt hij weer een stuip?

Gaat hij dood?

De afschuw van die zeldzame momenten waarop hij stilligt en slaapt. Momenten waarop ze haar rust zou moeten pakken, maar juist dan kijkt ze continu of hij nog wel ademhaalt.

Haar dag bestaat uit chaos, strijd en schuldgevoelens vanwege de gedachte dat ze haar kinderen niet genoeg aandacht geeft, dat ze zichzelf verwaarloost en niet geniet van haar leven. Ze geniet totaal niet.

Drie onder de drie: ze zou het haar ergste vijand niet toewensen. Het is een vorm van marteling. En dan te bedenken dat ze alleen in deze situatie zit door een ongelukje...

Max beweegt en slaakt een rillerige zucht die volgt op zijn huilbui en aangeeft dat hij heel misschien wel gaat slapen.

Max. Haar ongelukje.

‘Toch bof je maar,’ zegt Lisa. ‘De babytijd. Wat een geschenk.’

Ze zegt het niet hardop – daar is ze te trots voor – maar Sarah weet dat Lisa jaloers is. Zij en Jonno proberen het al drie jaar, hebben drie miskramen gehad en zitten in het beginstadium van een vruchtbaarheidsbehandeling.

Ze kijkt in Lisa’s ogen en ziet al dat verdriet en verlangen. Ze kan er niet tegen. Ze wil het wegvagen, en dat gaat gepaard met wreedheid en waarheid.

‘Ik wilde hem niet,’ zegt ze.

Lisa slaat haar ogen neer en neemt nog een hap, kauwt. Maar het ziet eruit alsof de pasta in haar keel blijft steken.

‘Hij was een ongelukje,’ ploetert Sarah verder. ‘Ik gaf Tom nog borstvoeding. Ik dacht dat je niet zwanger kon worden als je nog borstvoeding gaf.’

Lisa kijkt haar aan, haar blik koeler dan de wijn in haar glas. ‘Dat zou ik niet weten.’

Sarah voelt het allemaal in zich opborrelen, de woorden die ze niemand heeft kunnen zeggen. Hoewel ze eerder collega’s dan hartsvriendinnen zijn, is Lisa tegenwoordig de beste vriendin die ze heeft. Alle anderen zijn verloren gegaan in de berg werk en familieverplichtingen.

Deze lunch is het eerste uitje dat ze in meer dan een jaar heeft gehad. En hoewel Jakes ouders hadden aangeboden om ook een paar uur op Max te passen, had Lisa erop aangedrongen dat ze hem zou meenemen. ‘Ik kan niet wachten om de baby te zien,’ had ze aan de telefoon gezegd toen ze de afspraak maakten. Maar ze zit niet te wachten op wat er nu gaat komen. Sarah kan zich niet meer inhouden. Als ze dit nog langer opkropt, knapt ze uit elkaar.

‘Ik wist dat ik het niet aankon. Jake zei dat hij meer zou helpen, om vijf uur thuis zou zijn, er de weekenden zou zijn. Drie kinderen. De kinderopvang zou meer kosten dan mijn salaris. Hij zei dat ik mijn werk wel een paar jaar kon stopzetten om me op de kinderen te richten en dat ik weer aan het werk kon als Hannah en Tom naar school gingen.’

‘Zie het als een geschenk. De babytijd is maar kort, het is een klein deel van ons leven.’

‘Ja vast.’ Van al die dooddoeners krijgt Sarah een giftige smaak in haar mond. ‘Hij had het ook nog over jou, dat jij er alles voor over zou hebben om in mijn schoenen te staan.’

Lisa perst haar lippen op elkaar. ‘Daar heeft hij gelijk in,’ zegt ze zacht, en haar toon is licht dreigend.

Sarah zet haar mes in haar lasagne. ‘Ik wilde een abortus.’

Lisa hapt naar adem. Ze pakt haar glas witte wijn en neemt een kalmerende slok. En nog een. Het is warm binnen – kennelijk doet de airco het niet. Maar dat is duidelijk niet de enige reden dat haar gezicht rood is.

‘Ik wilde Max niet,’ gaat Sarah verder, terwijl ze haar eten werktuiglijk in kleine kleuterhapjes snijdt. ‘Ik wilde mijn baan houden, mijn nette kleren aantrekken, naar mijn werk kunnen. En ik wilde dat Jake doordeweeks om vijf uur thuis zou zijn en dat we de weekenden samen zouden zijn. Ik wilde niet nog een kind alleen om ervoor te zorgen dat hij zijn verantwoordelijkheden als vader op zich zou nemen. Maar hij haalde me over om het te houden.’

‘Hem,’ zegt Lisa. ‘Om hém te houden.’

‘Hij huilde, smeekte en toen dat niet werkte, probeerde hij het met dreigementen, hij zei dat ik er de rest van mijn leven spijt van zou hebben, dat we hier nooit overheen zouden komen, dat ik in feite een moord zou plegen.’

Lisa zet haar glas zo hard neer dat de wijn over de rand klotst. ‘Jake is een goeie vent.’

Sarah snauwt terug. ‘Hij zei dat hij me nooit meer recht in de ogen zou kunnen kijken als ik het zou laten weghalen.’

Lisa pakt haar servet van haar schoot en legt het verfrommeld op tafel naast haar half opgegeten pasta. ‘Misschien is dat ook zo. Neem me niet kwalijk.’ Ze pakt haar handtas en vertrekt in de richting van het toilet. Een paar mensen kijken nu naar Sarah. Ze hebben zitten meeluisteren. Een vrouw van in de zestig staart haar met een opgetrokken wenkbrauw aan.

‘Wat?’ zegt Sarah, als een opstandige puber.

‘Je zou er echt je hele leven spijt van hebben gehad,’ zegt de vrouw niet onvriendelijk.

Sarah perst haar lippen op elkaar en pakt de wijnfles. Zelfs vreemden staan aan Jakes kant. Ze had gezegd dat ze maar één glas wijn zou nemen, omdat ze nog borstvoeding geeft, maar ze heeft zich al drie jaar ingehouden en heeft er schoon genoeg van. Ze schenkt haar glas vol, slaat het achterover en vult het opnieuw.

Max slaapt, hij heeft een engelachtige blik op zijn gezicht. Ze kan hem amper aankijken. Ze probeert te voorkomen dat haar mondhoeken omlaaggaan. Ze is afschuwelijk geweest. Verschrikkelijk. Een rotwijf.

Na enige tijd komt Lisa terug. Er zitten wat spetters op haar verder smetteloze witte blouse, en de combinatie met de rode randen rond haar wimpers maakt duidelijk dat ze heeft gehuild en water in haar gezicht heeft gespetterd. Ze heeft haar lippen ook opnieuw gestift, wat Sarah opvat als een hint dat de lunch bijna voorbij is, dat ze terug wil naar kantoor.

Zelfs Lisa weet dat het leven daar veiliger en gemakkelijker is.

‘Het spijt me,’ zegt Sarah, en ze ontwijkt Lisa’s blik.

Lisa gaat zitten en beweegt haar schouders als een vogel die druk bezig is in haar nest. ‘Het is al goed. We hebben allemaal onze problemen.’

Sarah kijkt naar Max, haar dringendste probleem. ‘In het ergste geval heeft hij levenslang zorg nodig. Misschien kan ik mijn werk nooit meer oppakken.’

Nogmaals stelt ze zichzelf voor in haar witte kantoor waar ze twaalf jaar heeft gezeten en zich binnen het ontwerpteam heeft opgewerkt. Waar was het allemaal goed voor?

Haar borsten lekken. Haar ogen lekken. Ze is niet meer dan een grote, doorhangende zak vloeistoffen.

‘Werk is ook niet alles,’ zegt Lisa.

Wat Sarah betreft juist wel. Echt wel.

‘Zijn we uitgegeten?’ Een jonge ober komt bij hun tafel staan en werpt een enigszins flirterige blik op Lisa. Hij ziet Sarah met haar nu slapende zieke baby niet eens zitten.

‘Wil je nog iets na?’ vraagt Lisa, op een manier die volkomen duidelijk maakt dat ze verwacht dat Sarah nee zegt.

Sarah schudt haar hoofd, ook al schreeuwt haar lichaam om suiker, nu het door de borstvoeding calorieën verslindt. Ze haalt

straks wel een ijsje in het park. Als er niemand is die haar veroordeelt.

‘De rekening graag,’ zegt Lisa tegen de flirtzieke jongen.

Sarah wil haar portemonnee uit de luiertas pakken, waar Jakes moeder zo lief Max’ naam in oranje wol op heeft geborduurd.

Lisa wuift. ‘Ik trakteer.’

Tjonge. Wat een traktatie.

‘Ik had hem zo graag even willen knuffelen,’ zegt Lisa. Ze lopen met knipperende ogen tegen het felle zonlicht het restaurant uit.

‘Hij is zo onrustig,’ zegt Sarah. ‘Ik wilde echt dat hij ging slapen. Dat heeft hij nodig.’

Lisa’s gezicht betreft als een donderwolk. Ze zucht, glimlacht dan opgewekt en leunt naar voren om Sarah een zoen op haar wang te geven.

‘Dank je wel voor de lunch,’ zegt Sarah.

‘Dat moeten we nog eens doen,’ zegt Lisa. Vervolgens draait ze zich om en haast zich naar de taxistandplaats om een taxi naar kantoor te nemen.

Moeten we dat? Sarah wrijft over haar wang, waar Lisa ongetwijfeld wat pas aangebrachte lippenstift op heeft achtergelaten. Max beweegt en begint te jengelen. Ze pakt de luiertas uit de mand onder hem en haalt er een doek uit die ze over de kap spant, deels om hem tegen het felle zonlicht te beschermen, deels zodat ze hem niet hoeft te zien.

Terwijl Max harder begint te jammeren, rent ze snel de Tesco Metro binnen om even twee flessen melk te kopen, die ze in de mand van de kinderwagen legt. Jakes ouders, die thuis op de andere twee passen, drinken eindeloos veel thee met melk, en dan is er nooit genoeg voor het ontbijt.

Tegen de tijd dat ze weer buiten staat, heeft ze nog een uur voordat ze Anne en Nige moet aflossen. Max ligt te dreinen ach-

ter de doek. Haar hele lichaam voelt in deze hitte als een homp lasagne.

Ze heeft wat ruimte nodig.

Ze duwt haar oordopjes in en loopt naar het park.

Ze heeft haar geheime wapen, 'Killing in the Name' van Rage Against the Machine, keihard op repeat gezet, de retromuziek uit haar tienerjaren die haar op het verkeerde pad had kunnen brengen als ze niet zo serieus was geweest en een braaf meisje was geworden.

Ze is lang genoeg een verantwoordelijke volwassene geweest.

Ze gaat verdomme een ijsje halen.

3

Jake loopt haastig door de gang alsof hij Superman is, ook al ziet hij er niet zo uit. Als er geen rumoerige stroom eersteklassers door de gang de andere kant op liep, zou hij met zijn vuist in de lucht slaan en zijn hakken tegen elkaar klikken omdat de aardrijkskundeles die hij net aan de tweede klas heeft gegeven – zijn klassieke les over hoefijzermere – een absolute topper was.

Sinds zijn recente promotie tot conrector krijgt hij niet vaak meer de kans om zijn kunsten voor de klas te vertonen. Maar mevrouw Robbins, de aardrijkskundelerares met het kwetsbare gestel, heeft zich vandaag ziek gemeld, en dus greep hij de kans om hun de kosten van een invaller te besparen.

Hij weet dat het niet netjes is, maar het geeft hem een kick als een kind hem zegt dat zijn lessen veel leuker zijn dan die van mevrouw Robbins.

Hij negeert een paar vierdeklassers die giechelen als hij langsloopt. De oudere kinderen vinden hem een lekker ding. Hoewel het in zijn positie niet hoort, moet hij er toch om lachen.

Maar nu moet hij terug naar zijn kamer om te controleren of Bea, de assistente die hij te leen heeft nu rector Mike Peterson met een burn-out thuiszit, bezig is met de voorbereidingen voor het bezoek van de onderwijsinspectie. De inspecteur belde toen Jake net naar zijn les moest, dus hij heeft de rest van de dag zijn

handen vol aan de voorbereidingen en moet het personeel waarschuwen dat ze morgen onder de loep komen te liggen.

Bij iedere andere assistent zou hij de les aan een ander hebben overgedragen, zou hij de tweedeklassers een landkaart hebben laten tekenen of iets dergelijks, maar Bea is meer dan geschikt voor de taak. Elke dag beseft hij wat een zegen het is dat zij zijn rechterhand is. Ze is nog maar zevenentwintig, maar is hier na haar eindexamen direct begonnen en dit wordt haar derde inspectie. Zelf was hij tijdens de eerdere inspecties een nederige docent, dus in feite heeft zij meer ervaring om het proces te leiden dan hij.

Hij doet de deur naar het kantoor van de rector open, en daar zit ze aan haar bureau in het halletje voor zijn kamer, tegenover de stoel waar de stoute kinderen wachten om uitgekafferd te worden, of begeleiding te krijgen, zoals hij het liever ziet. Er hangt een zoete geur – haar kokosbodyspray, stelt hij zich voor.

Ze kijkt naar hem op en glimlacht met haar parelwitte tanden. ‘Hoi.’

Haar roze lippenstift zit volmaakt. Hij heeft nog nooit zo’n verzorgde vrouw ontmoet.

‘Hoe ging het?’

‘Perfect,’ zegt hij met een glimlach.

Ze lacht en speelt met een lok honingblond haar rond haar vinger.

Hij doet zijn best haar niet te vergelijken met Sarah toen hij vanmorgen om zeven uur vertrok. Hij weet dat drie onder de drie een enorme uitdaging is, maar soms herkent hij haar gewoon niet meer.

Ze stond in haar groezelige badjas, met ongewassen, ongekamde haren met donkere uitgroei over het aanrecht gebogen. Ze smeerde geroosterde boterhammen voor Hannah en Tom en stond met haar rug naar Max toe, die schreeuwde van de honger en in een stinkende poepluier zat.